

Dames en heren - familieleden, vrienden en collega's van degenen die wij hier samen herdenken,

Vanaf vandaag telt het monument 165 namen. 165 vrouwen en mannen die hun leven hebben gegeven voor onze veiligheid.

Vanaf vandaag zijn ook de namen van Jeroen Leuwerink en Arno de Korte op deze bijzondere plek vereeuwigd. Zij worden gemist en herdacht door hun achtergebleven dierbaren.

Ik denk aan Jeroens vriendin, ouders, broer en zus. Ik denk aan Arno's moeder en broer. Ik denk aan hun overige familieleden. Én ik denk aan hun andere familie: de blauwe familie. De collega's en vrienden die een indrukwekkende erehaag voor hen vormden of met een blauwe band hun diepste respect toonden.

Wanneer we iemand verliezen die zo dichtbij ons staat, die nog volop in het leven stond, dan is het verdriet groot.

Als we rouwen, ervaren we vaak een wirwar van gevoelens: verdriet, woede, angst, spijt. Het is ingewikkeld om daarmee om te gaan. Zonder dat je het in de gaten hebt, kan je ervoor vluchten, ertegen vechten of erin verdrinken.

Maar hoe verschillend mensen ook reageren, er is altijd die gemeenschappelijke deler: verdriet ervaren we, omdat we zo van die persoon hielden. Of beter gezegd: omdat we zo van die persoon houden. Want die liefde, die eindigt nooit. Die blijft altijd bestaan. Ik vind dat een troostende gedachte.

Vandaag bent u bijeen om te gedenken. Om troost te vinden in elkaars verhalen. Om elkaar te steunen. En soms is daarvoor alleen al een blik van herkenning genoeg of een arm om de schouder van de ander.

Als u die troost of steun érgens kunt vinden, dan is dat wel bij uw blauwe familie. Niet alleen vandaag in de Tuin, maar ook op alle andere dagen van het jaar.

Het is me de afgelopen jaren in gesprekken met politieagenten - en nu richt ik mij even tot hen - vaak opgevallen hoe betrokken u bij elkaar bent. Dat is natuurlijk ook wel een voorwaarde om uw ingrijpende werk te kunnen doen en vol te houden. U moet op elkaar kunnen rekenen.

Als politieagent staat u dagelijks voor hete vuren. En door de toenemende verharding en polarisatie in de maatschappij laaien die steeds hoger op.

Om Nederland veilig te kunnen houden, vragen we enorm veel van u. De samenleving lijkt dit vanzelfsprekend te vinden.

Uiteraard moeten in een rechtsstaat mensen in nood op ieder moment van de dag op de politie kunnen rekenen. Maar waar de meeste mensen niet bij stilstaan, is de prijs die politieagenten zoals u daarvoor betalen.

Iedere dag weer accepteert u het risico voor uw eigen veiligheid. Iedere dag weer begeeft u zich in situaties, die de meeste mensen juist uit de weg gaan. U doet dit ... omdat u ervan houdt om anderen te helpen.

Ik wil u daarvoor bedanken. En niet alleen u, maar ook uw familie. Want ook zij moeten de risico's accepteren. Met hun steun kunt u steeds weer met een gerust hart aan een nieuwe dienst beginnen.

Dus zeg ik oprecht tegen uw familie: dank u wel daarvoor.
Want Nederland zou lang niet zo veilig zijn zonder zijn blauwe familie.

Jeroen Leuwerink, Arno de Korte en de andere 163 vrouwen en mannen van wie de namen nu op dit monument staan, waren stuk voor stuk toegewijde politieagenten.

Door hen te blijven herdenken, geven we vorm aan onze dankbaarheid en tonen we ons respect voor hun offer.